

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' επιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς καταβάσεώς των εἰς τὸ Δόρφλη, ἡ Χαΐδη εἶπεν εἰς τὸν παποῦ της ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κυροῦλα ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος. Ἀλλ' ὁ παποῦς δὲν ἔστερξεν, εἰπὼν, « οὔτε σήμερον, οὔτε αὐριον δὲν δύνασαι νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ, τέκνον μου, διότι ἡ χιὼν ἔπεσε πολλή καὶ ἀκόμη χιονίζει. Ἐὰν δὲ ὁ εὐρωστος Πέτρος δὲν δύναται νὰ καταβῇ πρὸς ἡμᾶς, πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἀναβῇ κοράσιον μικρὸν καὶ ἀδύνατον ὡς σύ, τέκνον μου; Θὰ χωθῇς ἕως εἰς τὸν λαιμὸν εἰς τὴν χιὼν, πρὶν κάμῃς δέκα βήματα πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκεῖ θὰ εὔρῃς τὸν τάφον σου. Ὅχι, Χαΐδη, πρέπει νὰ περιμένῃς ἕως οὗ σκληρυνθῇ ἡ χιὼν καὶ ὁ Πέτρος καταβῇ καὶ καταταχθῇ εἰς τὸ σχολεῖον, καθὼς ἀπεφασίσαμεν, καὶ τότε ἀναβαίνεις μαζὺ του. »

Πράγματι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ καιρὸς μετεβλήθη, ἡ δὲ σκληρυνθεῖσα χιὼν διευκόλυνε τὴν κατάβασιν τοῦ Πέτρου, ὅστις ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἐφωδιασμένος μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸ σχολεῖον, καθ' ἣν ὥραν ὁ παποῦς καὶ ἡ Χαΐδη εἶχον καθήσει νὰ γευματίσωσιν. Ἀφοῦ δὲ τοὺς καλημέρισε, τοὺς ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἡ χιὼν ἦτο τόσοσιν ἐσκληρυνμένη, ὥστε τὸ ἔλκυθρόν του ἐγλίστρα ἐπάνω της ὡς γυαλί.

— Λοιπόν, ἐξεφώνησεν ἡ Χαΐδη, τώρα ἡμπορῶ νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τὴν κυροῦλα;

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ὁ παποῦς. Τώρα δέ, Πέτρε, ἔλα νὰ φάγῃς μαζὺ μας, καὶ ἀφοῦ καταγραφῇς εἰς τὸν κατάλογον τοῦ σχολείου, ἀναβαίνεις μὲ τὴν Χαΐδην εἰς τὸ ὄρος.

Οὕτως ὁ Πέτρος ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἔφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν, διότι τὸ ταξειδάκι του ἐπὶ τῆς χιόνος τοῦ εἶχε δώσει ἀρκετὴν ὄρεξιν.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο χαρμώσῃος διὰ τὸν Πέτρον. Ἐχαιρε δὲ ἀναλογιζόμενος, ὅτι θὰ ἐμάνθανε γράμματα καὶ ἴσως καμμίαν φορὰν θὰ ἐγίνετο καὶ αὐτὸς μεγάλος ἄνθρωπος, ὡς ἐκείνους, περὶ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀκούσει τὴν κυροῦλα καὶ τὴν μητέρα του νὰ λέγουν.

Τέλος ὁ παποῦς εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἀναχωρήσουν, ἀφοῦ δὲ ἡ Χαΐδη ἐστολίσθη καλῶς μὲ τὸ χειμερινὸν σάλι, τὸ ὁποῖον ἡ κυρία Κλάρα τῆς εἶχε στείλει, ἀπεχαιρέτησαν τὸν παποῦ καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνουν εἰς τὸ ὄρος. Ἀλλ' ἡ ἀνάβασις δὲν ἦτο τόσοσιν εὐκόλος, ὅσον

ἐφάνταζετο ἡ Χαΐδη. Ὅθεν μὲ πολὺν κόπον ἐφθασαν εἰς τὴν καλύβην τῆς κυροῦλας.

Αἱ δύο γυναικες ἐχάρησαν πολὺ νὰ ἴδουν πάλιν τὴν Χαΐδην, ἰδίως ἡ κυροῦλα, ἡ ὁποία ἦτο κλινήρης ἐνεκα τοῦ ψυχούς.

— Καὶ διατὶ εἶσαι εἰς τὸ κρεβάτι, κυροῦλα; ἐξεφώνησεν ἡ Χαΐδη, ἐναγκαλισθεῖσα τὴν τυφλὴν γραίαν.

— Διότι δὲν εἰμαι τόσοσιν καλά, ἀγάπη μου, τὸ δὲ ψυχὸς εἶναι τόσοσιν βαρὺ, ὥστε κατ' ἄλλον τρόπον δὲν δύναμαι νὰ ἵεσταθῶ, ἐλπίζω ὅμως νὰ σηκωθῶ μετ' ὀλίγον. Χαίρω δὲ πολὺ, διότι ἤλθες νὰ μὲ ἴδῃς καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ ἀναγνώσῃς πάλιν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βιβλίον.

— Βεβαίωτατα, κυροῦλά μου, ἀπεκρίθη ἡ Χαΐδη, καὶ ἀμέσως ἔτρεξεν εἰς τὸ μικρὸν ἀρμαράκι καὶ ἐπῆρε τὸ βιβλίον, καὶ ἤρχισε νὰ ἐκλέγῃ καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ τοὺς ὕμνους, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζεν ὅτι ἤρρεσκον εἰς τὴν γραίαν, ἐνῶ αὐτὴ ἤκροάζετο μὲ ἐσταυρωμένας χεῖρας καὶ μὲ πρόσωπον ἱλαρόν.

Αἴφνης ἡ Χαΐδη ἐσταμάτησε καὶ ἠρώτησε τὴν γραίαν. « Δὲν αἰσθάνεσαι τώρα καλλίτερα, κυροῦλα; »

— Πραγματικῶς εἰμαι καλλίτερα, — εἶπεν ἡ κυροῦλα, ἡ παρουσία καὶ οἱ λόγοι σου ἔχουν θαυμαστὸν ἀποτέλεσμα εἰς ἐμέ. Ἐξακολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὕμνου, παρακαλῶ.

Οὕτως ἡ Χαΐδη ἀνέγνωσε τὸν ὕμνον ἕως ὅτου ἐφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν στροφὴν.

ὦ μακαρία Χαναάν,
Δυνάμεθα στὰς ὄχθας σου,
Νὰ ἱδωμεν γῆν ἱλαράν,
Ναὺν καὶ πόλιν τοῦ Θεοῦ.
Ἀγρύπνωσ καὶ μὲ προσοχὴν
Διαπερνῶμεν τὴν ὁδὸν
Ὅδον τραχεῖαν καὶ στενὴν
Πλήν φέρουσιν πρὸς τὸν Θεόν.

Πόσον εὐχάριστος ἡ στροφή αὕτη! ἐξεφώνησεν ἡ τυφλὴ γραία, ἐπαναλαβοῦσα αὐτήν, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν της ἔλαμπεν ἐκ χαρᾶς.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΥΦΛΩΝ.

Κύριός τις περιγράφει ὡς ἐξῆς μίαν ἐκδρομὴν ἐπὶ ποδηλάτων (βελοσιπέδ), τὴν ὁποίαν ἔκαμον μερικοὶ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς τῶν Τυφλῶν ἐν Νορουοῦδ, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου.

« Τὴν ἑκτὴν π. μ. τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1888 μὲ